

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 13 JULI.

De laatste kiezingen hebben duidelijk bevestigd dat de politieke opvoeding van een groot getal kiezers nog verre is van volmaakt te zijn.

Menige brave mensch draagt zijn stembriefje naar de stembus zonder de gewichtigheid te begrijpen van den plicht dien hij vervult. Hij ziet er geen kwaad in om voor de liberalen te stemmen. Hij zegt in zich zelf: het zal op eene stem niet aankomen.

Doch wanneer de stemopneming gedaan is, dan wordt de goede kiezer gewaar dat hij de oorzaak is van de zegepraal der liberalen.

Dit gebeurt alle dagen, en dit was den 1^{en} juli nog het geval in Tongeren. Niemand is zeker onnoozel genoeg om te geloven dat de burgers van Tongeren, die over veertien dagen eene liberale meerderheid naar het stadhuis zonden, het inzicht hadden om het katholijk onderwijs uit ons kollegie te bannen of het kerkhof te liberaliseeren. Neen, dit was het inzicht der kiezers niet.

Maar een zeker getal kiezers hebben toegegeven op de aandringen der liberalen. Zij hebben zich laten wijs maken dat de liberalen geenszins het inzicht hebben om de liberale principes in Tongeren toe te passen. Zij hebben zich laten bedriegen en hebben alweer gezegd: eene stem minder of meer zal niets aan de zaak veranderen.

De uitslag der kiezing heeft bewezen hoe gevaarlijk deze redenering is. Zij is oorzaak geweest dat de liberalen de bovenhand gekregen hebben op het stadhuis van Tongeren.

De kiezers die zich zoo goedwillig hebben laten verleiden kunnen zich de borst slaan. Zij zullen voor hun geweten de verantwoordelijkheid dragen van de noodlottige gevolgen welke de zegepraal der liberalen onze stad zal op den hals trekken.

Wij wenschen ongelijk te hebben; maar wie eenigzins nagaat welke gevolgen de overheersching der liberalen gehad heeft overal waar zij aan het roer geweest zijn, die kan voor de goede oude stad Tongeren en voor hare kostbaarste belangen niets anders voorzien dan dagen van rouw en smart, een bekeer van den droevigsten partijgeest en om het al te bekroonen het bederf onzer financiën.

Wij zullen die aardige collectie stadsbestuurders aan het werk zien. Dit zal het beste middel zijn om de oogen te openen aan die goede burgers van Tongeren.

Wat heel aardig is, dat is dat de liberale

kandidaten steenen uit den grond klagen over de wijze waarop zij zijn gelasterd geworden.

MM. de Tiecken en Compagnie verklaren aan de kiezers dat zij het voorwerp geweest zijn van lastertaal en verfoeilijke aanvallen.

M. Perreau op zijne beurt verklaart gelasterd geweest te zijn.

Er is in de gansche wereld niets gemakkelijker dan te zeggen: gij hebt mij gelasterd. Dat ontslaat u van alle verdere uitleggingen.

Neen heeren, het zijn de katholieken niet die hunne tegenstrevers lasteren. Verre van u te lasteren, hebben de katholieken en de *Postrijder* in het bijzonder het vraagstuk op zijn echt terrein geplaatst en gij hebt niets te antwoorden gehad.

Maar wilt gij weten waar de lasteraars te vinden zijn, gaat dan naar de *Velette*, daar vindt gij de lastertaal op een hoog punt ingebracht. Leest dan haar nummer van verleden zaterdag, waar zij M. Oscar Schaezen uitmaakt voor een gierigard, waar zij den naam van Harpagon toewerpt aan iemand die men altijd op de eerste plaats vindt wanneer het er op aankomt aan alle werken van liefdadigheid deel te nemen en die zich daarvoor niet beroemt gelijk menige anderen. Ziedaar de lastertaal, heeren liberalen.

Het artikel 106 der nieuwe kieswet drukt zich uit als volgt:

De tafel geplaatst voor den voorzitter en de stemopnemers zal op dusdanige wijze worden geschikt dat de kiezers er rondom kunnen gaan of er ten minste toegang kunnen hebben gedurende het uittreksel van den scrutin.

De wet laat dus zelfs niet toe van achter het bureel staan te blijven.

Hoe komt het nu dat M. Louis de Tiecken zich durft toelaten van post te nemen achter den zetel van den voorzitter der eerste sectie op zulke wijze dat alle briefjes die uit de bus komen, van het eerste tot het laatste, onder zijne oogen moeten passeeren? Zou dat somtijds niet zijn om de getekende briefjes te herkennen en het geheim der stemming te achterhalen?

In plaats van zooveel partijdrift in de kiezingen te brengen zou M. de Tiecken veel beter doen van de aandacht niet op zich te trekken.

Luister na goeden raad M. de Tiecken; het best dat gij te doen hebt, dat is van u zoo stil mogelijk te houden en de drukpers niet te dwingen uwen titel uit te leggen.

De geheimzinnige Kruisen.

In het katholieke fransche dagblad *L'Univers* lezen wij de volgende brieven omtrent dat onderwerp.

Château-Rouge, den 18 juni 1872.

Mijnheer de Redacteur!

« De geheimzinnige teekenen, die zulk eene opschudding verwekken onder de bevolkingen van den Elzas en Lotharingen, zijn ook bij ons verschenen zoowel als in verscheidene gemeenten van de uiterste grenzen van Duitsch Lotharingen.

« Gisteren morgen nog bezaten al de vensterglazen van Château-Rouge, Voelfling en andere omliggende dorpen hunne gewone doorschijnendheid. Tegen den middag openbaarden zich de verschijnselen. Ik wilde er met de uiterste nauwkeurigheid al de verwisselingen van waarnemen.

« Eerst zag men gelijktijdig op een vijftigtal vensterruiten zwarte vlekken verschijnen van verschillende afmetingen. Allengskens veranderden die vlekken. Weldra ontwaarde men op eene ruit twee Lotharinger kruisen; op een andere een menschenhoofd van natuurlijke grootte. Onder dat hoofd hing een helm, een arend met gebonden poten en een kanonkogel; op den achtergrond stond een soldaat in positie van tegenweer. Een kanon en eenige landschappen vertoonden zich op de volgende ruit.

« Vervolgens zag men op de ruit van een ander raam eene dame met een blauw kleed aan, een kind op de armen dragende. Iedereen heeft die geheimzinnige verschijningen kunnen zien; iedereen kan ze nog waarnemen op het oogenblik, dat ik u deze regelen schrijf. Men ziet op de andere ramen zwarte vlekken, zonderlinge en

vremdsortige figuren, onregelmatige aderen, zekere marmersorten nabootsende, kortom, een geheel van dingen, wel geschikt om de reeds door de vreemdheid van het verschijnsel opgewekte verbeeldingskracht te overprikkelen. Men meent overal ruiters, soldaten, veldslagen enz. enz. te ontdekken. Wat er ook van deze overdrijvingen zij, het verschijnsel op zich zelve genomen, is onloochenbaar; er kan niet aan getwijfeld worden.

« Indien nu de heeren apostelen van de vrije gedachte zich verwaardigen een oogenblik van hunne wetenschappelijke hoogte af te dalen en een ernstig onderzoek in te stellen, zouden zij even als wij de werkelijkheid van het verschijnsel aannemen. Het feit aangenomen zijnde, zullen wij die heeren wel nederig verzoeken het ons door eenige natuurlijke oorzaak te willen verklaren en het arme volk gerust te stellen, dat toch al hun medelijden verdient.

« Dat is misschien eene gezichtsbeoogeling. Het zou nogtans meer dan zonderling mogen heeten, indien zoo vele menschen, zoo zeer verschillend in leeftijd, stand en woonplaats, allen, op een gegeven oogenblik, aan de zelfde hallucinatien onderhevig zouden zijn. Misschien is het eene uitwerking van aspiegeling? Maar hoe komt het dat ramen, op de eerste verdieping uit hunne kozijnen genomen en gelijkvloers op den grond gezet, volkomen dezelfde figuren blijven vertoonen? O zie, de electriciteit, die machtige agent van de natuur, zou bij ons wel zijne eerste proeven van bekwaamheid in de teekenkunst kunnen afleggen! Maar dan zal men ons wel willen verklaren hoe en waarom die natuorkracht zoo plotseling tot dusverre onbekende eigenschappen aan den dag legt. En indien de wetenschap zwijgt en hare onmacht erkent, zullen wij, Katholieken, in dat verschijnsel eene bovennatuurlijke oorzaak zien: misschien eene nieuwe

Wij hebben verleden zaterdag eenige staaltjes gegeven van de aardige onpartijdigheid welke de voorzitters der twee kiesbureelen aan den dag gelegd hebben in de kiezing van den 1^{en} juli.

Ziehier eenen trek die de partijdrift van M. L. De Fastré, voorzitter van het tribunaal van Tongeren doet kennen.

Verleden donderdag doet die quidam eenen kiezer der stad bij zich roepen. De kiezer begeeft zich terstond bij den president die hem rood van gramschap in deze woorden aanspreekt:

— Gij hebt deel genomen aan de gemeentekiezing.

— Ja, mijnheer de president.

— Is het waar dat gij voor die *beesten* van katholieke kandidaten gekozen hebt?

— Dat is heel waar, Mijnheer de president.

— Neem uwen hoed en maak u mijn huis uit, ik wil u niet meer zien!

De kiezer liet het zich geen tweemaal zeggen en vertrok.

Wij zouden honderd voorbeelden kunnen aanhalen van de wraak welke de liberalen tegen de katholieke kiezers uitvoeren. Maar de lijst zou te lang zijn om plaats in ons blad te kunnen vinden.

Wij willen slechts vragen welk vertrouwen het publiek kan hebben in de vonnissen uitgesproken op het tribunaal door eenen mensch die de partijdrift tot zulk punt drijft.

Eene reclamatie is bij de bestendige deputatie van Limburg ingediend tegen de geldigheid der ballotering die den 1^{en} juli te Tongeren heeft plaats gehad.

Doktrinaire wraak.

EEN BURGEMEESTER VERMOORD.

Het wordt van langs hoe meer bekend, dat de doktrinaire woelmannen, op sommige plaatsen, van ons land, bij gelegenheid der laatste gemeente kiezingen, op eene inderdaad schandelijke wijze zijn te werk gegaan. Te Wachtebeke is zelfs eene misdaad gepleegd, waaraan wij eerst geen geloof wilden hechten en waarover wij dus nadere inlichtingen hebben afgewacht. M. Van Bastelaere, onlangs burgemeester van Wachtebeke benoemd, is door eene doktrinaire bende aangerand, erg mishandeld en in eene gracht geworpen, waaruit hij meer dood dan levend werd opgenomen, met het gevolg dat hij, als een slachtoffer der

waarschuwung des Hemels, misschien een voorteken van eene algemeene ramp of eene maatschappelijke omkeering.

» Ontvang enz.

» J. LOEVENBRUCK,
« Pastoor van Château-Rouge. »
(Duitsch Lotharingen.)

—
Damazan, 11 juni 1872.

» Mijnheer de Redacteur,

« In verschillende dagbladen leest men, dat de verschijning van kruisen en andere figuren op de glasruiten niets vreemds is, daar men in de geschiedenis op verscheidene plaatsen melding gemaakt vindt van de verschijning van dergelijke kruisen op kleederen, onder anderen in de tiende eeuw in en nabij Trier.

« De beschrijving van dat verschijnsel verdient, uithoofde van zijne belangrijkheid en zijne overeenkomst met dat, hetwelk tegenwoordig zoo zeer de openbare aandacht bezig houdt, wel eene bijzondere vermelding.

« Zie hier de vrucht mijner nasporingen dienaangaande.

« De Bollandisten vermelden in de levensbeschrijving van den H. Gauzlin, bisschop van Toul in Lotharingen, dat ten tijde van dien opperherder, in het dertigste jaar van zijn episcopaat, men onde wonderden zich zag herleaven (*antiqua prodigia renovantur*).

« Er verschenen kruisen op de kleederen om het ongelooft der heidenen te beschamen.

« In eene kritische noot van dezelfde geleerde hagiographen wordt het feit gestaakt door historische getuigenissen van het grootste gewicht: de Annalen van Trier, de Kronijk van Dittmar bisschop van Merseburg, in 1009 gestorven, een werk hoog gewaardeerd door Leibnitz en ge-

doktrinaire wraak, aan de bekomen slagen en wonden bezwijken moet.

Het *Fondsblad* van Gent, zegt dienaangaande het volgende:

De tijding van die verschrikkelijke misdaad doet eenen algemeenen kreet van verontwaardiging ontstaan; zij stelt ons de partij van het licht en de beschaving, de groote partij der... verdraagzaamheid, in een gansch nieuw licht voor.

Het was niet genoeg dat het liberalisme zich in de kiezingen moest onteren door honderd lage kuiperijen, door talloze dwangmiddelen, omkoopingen en geweldsdaaden van alle slag; het was niet genoeg, dat het zich steunde op den laster en de eerrooverij, het schandaal te zijner hulp riep, en de drukpersvrijheid beoedelde door de infamste schriften, welke de laagstgevallene pennen, van de diepte hunner eerloosheid bewust, onder het volk verspreiden.

De moord, de afschuwelijke sluipmoord moest het « beschavingswerk » van die ellendigen bekronen; na de bravo der drukpers, verschoen achter zijnen lessenaar, moesten de vereenigde bravis van den openbaren weg komen, verborgen achter eene schuur, gereed om den eerlijken man, den plichtbetrechenden burger, op het onvoorziens, in de duisternis van den nacht, aan te randen, naar te slaan, te vermoorden!

Zoo'n schandaal is gepleegd te Wachtebeke in 't jaar der verlichting 1872, door een canaille dat zegt « liberaal » te zijn.

Zijn wij verre genoeg gekomen in het vrij België, onder het beheer eener grondwet, die eelken zijne denk wijze laat? In een beschaafd land, waar recht en wet aan de meerderheid, waartoe het slachtoffer behoorde, het gezag toekent?

Het laatste woord van het liberalisme in België is dus: de moord.

Het wil heerschen door den schrik en de misdaad, daar het ondervindt, niet te kunnen heerschen door de rede, het recht en de overtuiging.

Welnu! het zal zich bedriegen; de afschuwelijke moord te Wachtebeke zal, wij twifelen er geen oogenblik aan, vele verblinde aanhangers diers secte tot inkeer brengen, en eene vlek op haar werpen, die nimmermeer zal uitgewischt worden.

Men spreke nu nog van inkwisitie en brandstapel — in zwang onder de erkende wotten des lands, en meer of min in overeenstemming met de zeden en begrippen des tijds, waarin ze werden geploegen. Het belgisch liberalisme van 1872 heeft het beter gevonden; in plaats van de executie in klaarlichten dag, op de markt der steden, gelijk in de XVI eeuw, treft zij hare slachtoffers langs achter, in het donker, aan den omdraai eener straat, niet met eenen beul — maar met vijf of tien voor éénen man.

Dat is de vooruitgang....

En nu vragen wij:

rangschikt onder de *Monumenta Germanorum historiae*, van Pertz, Hannover 1839; andere kronijken uit die tijden, en eindelijk de geschiedschrijver dom Calmet, die met lof de schrijvers vermeldt, waaraan hij zijne documenten dienaangaande ontleent.

« De schrijvers, die zich met dat wonder hebben bezig gehouden, stellen het over het algemeen in het jaar 958; en der meest afdoende bewijzen omtrent het feit en het tijdstip, waarop het plaats had, is het opschrift, gegraveerd op een te Trier reeds ten tijde van die verschijning opgericht kruis door Hendrik, aartsbisschop van die stad. Ziehier dat opschrift gelijk het volgens de Bollandisten luidt:

« In memoria signorum crucis, qua cœlitus « super homines venerat, anno domini « incarnationis DCCCCLVIII, anno vero episcopi « patris sui secundo, Henricus, archiepiscopus Trevirensis, me erexit. »

« De geschiedenis vermeldt niet, gelijk sommige liberale bladen beweren, dat er *apothekers of vrijgeesten waren, welke die geheimzinnige kruisen met bijtende vochten uitwischen*; maar zij verhaalt, dat zij heilzaam waren voor de geloovigen en nadelig voor de spotters.

« *Signum salutiferæ crucis in vestimentis hominum mirabiliter et magis miserabiliter elucens digno accipientibus profuit et irritantibus nocuit.*

« Hetgeen doet vermoeden, dat men te dien tijde, even als heden ten dage, zich in onverstandige pogingen uitputte om door natuurlijke oorzaken goddelijke wonderen te verklaren, zonder te bemerken, dat het bespottelijker is bovennatuurlijke feiten door gewone middelen te willen verklaren, dan soms aan het mirakel zuiver bovennatuurlijke oorzaken toe te schrijven.

« Voor het overige vermelden de gewijde geschiedenis en de levensbeschrijvingen der